

Sygnatura akt II K 568/19

PR 1 Ds 716.19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Nysie, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Bartłomiej Madejczyk

Protokolant: Ewelina Paślawska

Prokurator -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8 sierpnia i 12 września 2019 roku sprawy karnej

T. S. (1) (S.) s. J. i M. z domu R.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 9 maja 2014 roku do 15 października 2017 roku w N., woj. (...) uporcezywie uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego poprzez niełożenie na utrzymanie córki N. S. nie płacąc na jej rzecz alimentów w kwocie 300 zł, do których zobowiązany wyrokiem Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 27.08.2014 roku, sygn.. akt III RC 232/2014, narażając ja w ten sposób na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym wskutek tego powstała zaległość stanowiąca wysokość co najmniej trzech świadczeń okresowych.

tj. o czyn z art. 209 § 1 i 1 a k.k.

1. uniewinnia oskarżonego T. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu,
2. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W oparciu o dowody przeprowadzone w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. S. (1) wniosła w 2014 r. do Sądu Rejonowego w Nysie pozew przeciwko T. S. (1) o zasądzenie alimentów na rzecz ich córki N. S.. Jako adres zamieszkania pozwanej wskazała ul. (...) w G.. Oskarżony nie mieszkał pod tym adresem od stycznia 2014 r.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 88; zeznania D. S. – k.88v; dane z bazy PESEL; pismo – k.87/

Sąd Rejonowy w Nysie wyrokiem zaocznym z 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt III RC 232/14 zasądził do oskarżonego na rzecz córki alimenty w kwocie po 300 zł miesięcznie.

/dowód: wyrok – k.17/

Oskarżony do października 2017 r. nie płacił alimentów, gdyż nie wiedział o wyroku. Gdy się o nim dowiedział złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego. Sąd Rejonowy w Nysie przywrócił

oskarżonemu termin do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt III RC 232/14. Oskarżony wniósł sprzeciw w związku z czym sąd wyznaczył rozprawę w celu ponownego rozpoznania sprawy.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 88; karta rozliczeniowa – k.19; fakt znany z urzędu – k.95/

Oskarżony ma 29 lat, posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu, jest żonaty, na utrzymaniu ma troje dzieci, prowadzi własną działalność gospodarczą. Oskarżony był karany sędownie.

/dowód: dane osobowe oskarżonego – k. 70; dane o karalności – k.59/

Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się na dowodach z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości. Wiarygodne były również zeznania D. S. (1) i J. S. przy czym nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie płacił alimentów do października 2017 r., gdyż nie wiedział, że zapadł wyrok sądowy w tej kwestii. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż zostały one poparte dowodami z dokumentów, z których wynikało, że w czasie prowadzenia sprawy o alimenty nie mieszkał on już pod wskazanym przez powódkę adresem i nie wiedział ani o toczącym się postępowaniu ani o wyroku wydany w sprawie. Stanowisko oskarżonego w tym względzie podzielił również sąd rodzinny uznając, że doręczenie zawiadomienia o rozprawie na adres wskazany w pozwie było nieprawidłowe i przywracając mu termin do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt III RC 232/14.

Sąd zważył, co następuje.

T. S. został oskarżony o popełnienie występku z art. 209 § 1 i 1a k.k.

Przestępstwo z art. 209 § 1 i 1a k.k. popełnia ten, kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, a przy tym sprawca naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Przedmiotem ochrony tego przepisu jest prawidłowe funkcjonowanie rodziny oraz wykonywanie opieki w przypadkach przewidzianych prawem, a także ochrona praw osób uprawnionych do alimentacji, w celu zapewnienia im podstawowych potrzeb życiowych. Osobą uprawnioną może być zarówno osoba najbliższa, jak i inna osoba, co do której sprawca ma obowiązek alimentacyjny.

Dla wyczerpania znamion czynu zabronionego z art. 209 § 1 i 1a k.k. sprawca musi uchylać się od łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej, co oznacza, iż mając obiektywną możliwość wykonania obowiązku nie czyni tego ze złej woli.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, sąd stwierdził, że w zachowaniu oskarżonego brak było elementu woliowego wymaganego dla przypisania znamion czynu zabronionego z art. 209 § 1 i 1a k.k. Otóż poza wszelką wątpliwością w okresie objętym zarzutem, tj. od 9 maja 2014 roku do 15 października 2017 roku oskarżony nie płacił alimentów. Nie wiedział on jednak o tym, że zapadł wyrok zobowiązujący go do łożenia alimentów na rzecz córki. Potwierdziły to decyzje Sądu Rejonowego w Nysie w sprawie o sygn. akt III RC 232/14. Tak więc skoro oskarżony nie wiedział o wyroku określającym obowiązek alimentacyjny to tym samym nie mógł się od tego obowiązku uchylać.

Reasumując, oskarżony zachowaniem swym nie wyczerpał znamion strony podmiotowej czynu zabronionego z art. 209 § 1 i 1a k.k., a tym samym zachodziła negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. W tej sytuacji zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k. sąd wydał wyrok uniewinniający.

Zgodnie z przepisem art. 632 pkt 2 k.p.k., wobec uniewinnienia oskarżonego kosztami procesu obciążono Skarb Państwa.